

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/416/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7707205034
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7707205034.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a členov JUDr. Ladislava Cakociho a JUDr. Adriany Murínovej v právnej veci žalobkyne M. K., nar. XX.X.XXXX, bývajúcej vo I. H., U. XXX/XX, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o náhradu škody vo výške 2.450,41 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 21. januára 2015 č.k. 16C/77/2007-299 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu na náhradu škody vo výške 73.821,- Sk (2.450,41 eura) a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 619,83 eura.

V odôvodnení poukázal na tvrdenie žalobkyne, že škoda jej bola spôsobená zjavne neprimeraným postupom príslušníkov zásahovej jednotky Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru, odbor východ (ďalej len ÚBOK) pri ich zásahu uskutočnenom dňa 5.7.2006 v jej byte s cieľom zatknúť jej druhu - obvineného G. M., ktorý sa mal podľa polície nachádzať v jej byte, a to za použitia výbušného systému, pri ktorom došlo k zničeniu jej bezpečnostných dverí a zárubne, poškodeniu keramických dlaždíc na chodbe bytu, k znečisteniu podláh vo všetkých miestnostiach bytu a koberca v detskej izbe, i narušení statiky domu. Podľa žalobkyne pri vstupe do jej bytu, kde sa obvinený M. nenachádzal, policajti mali zvoliť vhodnejší spôsob, za použitia miernejších a menej nebezpečných donucovacích prostriedkov.

Pripomenul i obranu žalovanej, ktorá žiadala žalobu zamietnuť tvrdiac, že vstup do bytu žalobkyne príslušníkmi zásahovej jednotky ÚBOK bol zákonný, súladný s § 103 ods. 2 Trestného zákona, použitie ofenzívnej pyrotechniky bolo správne, dostatočne odôvodnené a zákonné v zmysle § 62 zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, vzhľadom na situáciu primerané, s prihliadnutím na operatívne informácie o pohybe a pobyte obvineného G. M., a preto škoda, ktorá vznikla na majetku žalobkyne, bola následkom zákonného zásahu, ktorý mal prispieť k dosiahnutiu účelu trestného konania. Pri zásahu nasadená ofenzívna pyrotechnika, t.j. použitie trhaviny, ktorej účinok je tlmený vodou, bola zvolená s cieľom rýchlo vytvoriť vstupný bod odstránením prekážky - bezpečnostných dverí, a tým dosiahnuť moment prekvapenia, získať okamžitú kontrolu nad priestorom a minimalizovať riziko ohrozenia života a zdravia osôb v priestore zákroku, aby sa predišlo útoku, najmä k použitiu zbrane, keďže vzhľadom na osobu G. M., obzvlášť nebezpečného ozbrojeného páchatela, a na povahu jeho trestnej činnosti (spôsob

vykonania vrážd, z ktorých bol G. M. obvinený, svedčil o jeho brutalite a odhodlanosti použiť zbrane, výbušniny alebo akékoľvek iné prostriedky), bola v danom prípade odôvodnená obava, že sa bude obvinený brániť a použije aj zbraň voči zakročujúcim príslušníkom polície, alebo vezme za rukojemníkov osoby v jeho blízkosti a pod hrozbou použitia zbrane voči nim sa bude domáhať voľného odchodu. Použitie ofenzívnej pyrotechniky tak predstavovalo najnižšie riziko z hľadiska ohrozenia života a zdravia zakročujúcich príslušníkov aj osôb v byte, nakoľko využitie vstupu cez okno síce menej poškodzuje majetok, ale nesie v sebe vysoké riziko ohrozenia života a zdravia osôb v byte a zakročujúcich príslušníkov policajného zboru, avšak najmä riziko útoku zo strany zadrživanej osoby, ktorá cez okno môže pozorovať prípravu policajtov na zákrok a z úkrytu použiť proti nim zbraň a spôsobiť vážne následky na živote a zdraví zakročujúcich policajtov ako i neúčastnených osôb.

Pri rozhodovaní vychádzal súd zo zistenia, že dňa 5.7.2006, v čase od 4. hod. do 4.10 hod. ráno, za účelom predvedenia obvinených G. M.Č. a jeho spoločníkov J. K. a Z. G., príslušníci zásahovej skupiny Útvaru osobitného určenia Prezídia PZ, ktorej velil pplk. S.. Z. S., za účasti vyšetrovateľa S.. M. Q., v rámci akcie, ktorú riadil mjr. Z.. Z. A. z Úradu boja proti organizovanej kriminalite, bez použitia predchádzajúcej výzvy, z dôvodu, že by bola zjavne neúspešná, vstúpili do bytu žalobkyne vo I. H., na sídlisku U. XXX/XX, na 1. poschodí, k čomu bol použitý špeciálny výbušný predmet na násilné prekonanie vchodových bezpečnostných dverí, tiež bez predchádzajúcej výzvy, a po prehľadani bytu žalobkyne zistili, že v byte bola iba žalobkyňa. Ďalej vychádzal z výpovede žalobkyne, že dňa 5.7.2006 okolo 4.00 hod. ráno ju zobudil silný výbuch, pričom ona už dávnejšie vedela, že jej byt je monitorovaný políciou, preto podľa žalobkyne museli zasahujúci policajti vedieť, že v čase zásahu je v byte sama, keďže jej druh G. M. bol v jej byte naposledy dňa 8.3.2005, v októbri 2005 bol vzatý do väzby a po prepustení z väzby dňa 13.4.2006 sa skrýval až do zadržania dňa 24.8.2006, pri ktorom bola aj ona prítomná, ale nebolo to v jej byte, ale v inom byte. Nakoľko v minulosti (dňa 9.3.2005, 25.5.2006 a v júni 2006) polícii svoj byt vždy sprístupnila a umožnila vykonať jeho prehliadku, tvrdila, že aj pri vstupe do jej bytu dňa 5.7.2006, ak by ju polícia vyzvala na sprístupnenie bytu, tak by tento sprístupnila, keďže v byte bola sama a preto nemala dôvod byť nesprístupniť. Pretože pri zásahu dňa 5.7.2006 boli poškodené vchodové bezpečnostné dvere jej bytu, zárubňa, dlažba na chodbe, koberec v detskej izbe, dvere v kúpeľni a WC, a tiež steny v izbách bytu, na ďalší deň otec jej druhu Š. M. išiel na políciu nahlásiť škodu, ktorá v jej byte vznikla. Z vyjadrenia Prezídia PZ - ÚBOK, odbor Východ zo dňa 24.11.2011 zistil, že informácie, podľa ktorých sa mal obvinený v trestnej veci ČVS: PPZ-21/BOK-V-2006 G. M. dňa 5.7.2006 zdržiavať aj v byte žalobkyne, neboli obsiahnuté vo vyšetrovacom spise, ale v príslušnom kriminálnom zväzku, t.j. v evidencii utajovaných písomností podľa nariadenia ministra vnútra SR č. 53/2009, ktorým vyšetrovatelia ÚBOK nedisponovali, v spolupráci s ďalšími príslušníkmi policajného zboru vykonali na základe informácií v kriminálnom zväzku v meste I. H. jedenásť vstupov do obydlií s cieľom predviesť obvineného G. M., na ktorého bol vydaný aj európsky zatýkací rozkaz a jeho dvoch spoločníkov, z ktorých päť vstupov do obydlií sa vykonalo bez použitia predchádzajúcej výzvy násilným spôsobom, z nich i vstup do bytu žalobkyne, ktorá nikdy nespolupracovala s príslušníkmi policajného zboru a šesť vstupov s použitím predchádzajúcej výzvy, ktorá však v štyroch prípadoch bola neúspešná, a preto aj tieto štyri vstupy boli vykonané následne násilným spôsobom. Iba v jedinom prípade bol vstup do obydlií vykonaný po predchádzajúcej výzve, kedy majiteľ domu výzve vyhovel a svoje obydlie dobrovoľne sprístupnil, a to vo I. H. na Q. W. č. XX, kde bývali rodičia obvineného G. M.. Z výpovede svedka plk. JUDr. F. S., veliteľa Útvaru osobitného určenia Prezídia Policajného zboru SR zistil, že na inštruktáži pred akciou na zadržanie páchatelov obzvlášť nebezpečnej činnosti boli príslušníci útvaru osobitného určenia upozornení, že išlo o členov zločineckej skupiny, u ktorých bol predpoklad, že sú ozbrojení a pripravení použiť strelnú zbraň, ako i že v byte žalobkyne, v ktorom sa mal nachádzať obvinený G. M., sú osadené najdokonalejšie bezpečnostné dvere s uzamykaním, ktorého mechanizmus umožňoval bodové uchytenie až okolo 20 bodov, a preto pri vstupe do predmetného bytu a vzhľadom na osobu páchatel'a, ktorá v ňom mala byť zadržaná, a informáciu, že v byte sa mala nachádzať družka G. M. a ich spoločný maloletý syn, bolo potrebné využiť moment prekvapenia a použiť vysoko výkonné prostriedky, eliminujúce páchatel'a tak, aby nedošlo k streľbe a k vzniku nebezpečenstva ohrozenia života družky obvineného, resp. jej maloletého dieťaťa a zakročujúcich policajtov, čomu zodpovedal vstup do bytu bez predchádzajúcej výzvy za použitia výbušného systému. Ďalej zistil, že mjr. Z.. Z. A. akciu riadil a rozhodol o vykonaní vstupu do bytu žalobkyne zásahovou skupinou ÚOU PPZ pod velením pplk. S.. Z. S. za prítomnosti vyšetrovateľa npor. S.. M. Q., ktorý spísal a podpísal zápisnicu o vstupe do bytu žalobkyne dňa 5.7.2006, a ktorý po konzultácii s ním rozhodol o vstupe do bytu žalobkyne bez predchádzajúcej výzvy z dôvodu, že by bola zjavne neúčinná, vzhľadom na osoby páchatel'ov, po ktorých sa pátralo a inštrukcie, že páchatelia menia v pravidelných a nepravidelných intervaloch svoj pobyt a môžu byť

v niektorom z označených bytov, z toho i v byte žalobkyne s najlepšimi bezpečnostnými dverami, a preto baranidlo v tomto prípade nepoužili, ako aj informácie o tom, že maloleté dieťa v tom čase v byte žalobkyne nebolo. Zo zápisnice o vstupe do obydľia M. K. vo I. H., na sídlisku U. XXX/XX, v byte na 1 poschodí dňa 5.7.2006, súd zistil, že od 4.00 hod. do 4.10 hod. bol vykonaný vstup do bytu za účelom predvedenia obvinených G. M., J. K., Z. G., ktorí sa tam mali zdržiavať, a to bez predchádzajúcej výzvy z dôvodu, že táto by bola zjavne neúspešná, a preto boli bezpečnostné vchodové dvere otvorené násilne, a bez priratia nezúčastnenej osoby, nakoľko by mohlo prísť k ohrozeniu života alebo zdravia. Takisto zistil, že dňa 5.7.2006 od 4.00 hod. do 4.30 hod. bol za účelom predvedenia obvinených G. M., J. K., Z. G. vykonaný vstup do bytu Z. H. bez predchádzajúcej výzvy, ktorá by bola zjavne neúspešná, po násilnom otvorení dverí a vstupe do bytu bolo zistená prítomnosť M. H. a Z. H., vstup do bytu na 1. poschodí vo I. H. na sídlisku K..Q.. E., pričom po násilnom otvorení dverí a vstupe do bytu bolo zistená prítomnosť V. K. M. V. K., ďalej vstup do bytu S. Č., a to bez násilného otvorenia dverí, vstup do obydľia M. Q. vo Veľkých H.h, na ulici D. Č.. XXX/XX, ktorý po výzve na sprístupnenie domu dom otvoril, obvinení sa v dome nenachádzali, vstup do bytu V. G., A. I., L. Q., Z. G. M. M. Q. vo I.L. H., U. XXX/XX, a to po výzve na sprístupnenie bytu a následnom násilnom otvorení vstupných dverí. Dňa 5.7.2006 bol vykonaný vstup do domu vo I. H., Q. Č.. XX, po výzve na sprístupnenie domu Š. M. sprístupnil dom, v ktorom boli iba rodičia G. M., a to Š. a S. M..

Ďalej súd zistil, že žalobkyňa podala dňa 16.8.2006 podala na Ministerstvo vnútra SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 73.821,- Sk, spôsobenej jej dňa 5.7.2006 príslušníkmi ÚBOK na majetku pri vstupe do jej bytu zjavne neprímeraným použitím výbušného systému, keď síce v tom čase mala vedomosť, že jej druh G. M. bol prepustený z väzby dňa 13.4.2006, ale po jeho prepustení ho videla iba raz v deň jeho prepustenia, a odvtedy s ním už nebola v žiadnom kontakte a nevie, kde sa nachádza. Ministerstvo vnútra SR dňa 2.1.2007 pod č. p. SLV-731-12/PS-2006 žalobkyňu oznámilo, že jej žiadosť posúdilo ako nedôvodnú. Následne bola Prezidiom Policajného zboru, odborom kontroly ako neopodstatnená vyhodnotená i sťažnosť žalobkyne zo dňa 29.9.2006 s odôvodnením, že vstup do obydľia žalobkyne vykonaný dňa 5.7.2006 bol zákonný a postup zasahujúcich policajtov primeraný všetkým okolnostiam a operatívnym informáciám v čase zásahu o pohybe a pobyte obvinených G. M. a jeho spoločníkov J. K. M. Z. G., meniacich miesto úkrytu, a o tom, že boli ozbrojení a pripravení kedykoľvek použiť zbraň, ako i o tom, že žalobkyňa udržiavala kontakty s druhom G. M., ktorý často využíval byt žalobkyne, s namontovanými bezpečnostnými dverami takého typu, ktoré nie je možné otvoriť v krátkom čase inak, ako použitím špeciálneho výbušného systému, pričom hrozilo, že hľadani páchatelia by v prípade nedostatočne rýchleho zákroku mohli vziať osoby nachádzajúce sa v byte za rukojemníkov a mohlo dôjsť k ohrozeniu nezúčastnených osôb a k zmareniu celého zásahu. Obvinený G. M. bol dňa 24.8.2006 zadržaný pracovníkmi ÚBOK PPZ - Východ, v byte na sídlisku K..Q..E.. XX/XXX, v ktorom spolu s ním a ďalšími spoločníkmi bola aj žalobkyňa.

Po právnom posúdení veci podľa § 152 ods. 2 O.s.p., § 3 ods. 1 a 2, § 9 odsek 1 a 2, § 15 ods. 1, § 15 ods. 2, § 16 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 103 ods. 1 až 3, § 104, § 105 ods. 1 až 6, § 106 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, § 50 ods. 3 a 4, § 62 ods. 1 písm. g), § 62 ods. 2, § 64 ods. 2, § 66 ods. 1 a 2, § 67 ods. 1, § 68 ods. 1 až 4 zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, poukazom na závery vyslovené v uznesení Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.5.2014 č.k. 4Co102/2012-270, dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala splnenie predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle § 9 ods. 1,2 zák. č. 514/2003 Z.z., nakoľko nevykonanie predchádzajúcej výzvy pri vstupe do jej bytu pred použitím špeciálneho výbušného zariadenia nebolo nesprávnym úradným postupom policajtov. Dôvodil, že výpovedami svedkov plk. Z. F. S., veliteľa útvaru osobitného určenia Prezídia Policajného zboru, mjr. Z. Z. A., pracovníka ÚBOK, ktorý bol riadiacim akcie, mal za preukázané, že výzva pred vstupom nebola použitá z dôvodu, že by bola zjavne neúčinná vzhľadom na osoby páchatelov, po ktorých sa pátralo a bezpečnostné dvere nainštalované v byte žalobkyne sa dali prekonať iba za použitia výbušného predmetu. Použitie pyrotechniky bez predchádzajúcej výzvy tak bolo najvhodnejším spôsobom prekonania bezpečnostných dverí bytu žalobkyne kvôli účinnému rýchlemu postupu a súčasnom zabezpečení ochrany života zasahujúcich policajtov i osôb vo vnútri bytu žalobkyne, s prihliadnutím na informácie policajtov o tom, že páchatelia v byte mohli byť ozbrojení, schopní použiť strelnú zbraň bez rozmyslenia, v byte sa mala nachádzať družka G. M. a ich spoločný maloletý syn a tak bolo potrebné využiť moment prekvapenia, pretože ak by vstupe predchádzala výzva, jestvovalo nebezpečenstvo, že páchatelia ohrozia na životoch družku, resp. maloleté dieťa i zakročujúcich policajtov. Z uvedeného vyvodil, že použitiu výzvy bránila závažná prekážka a vec nezniesla odklad. Uzavrel nato, že žalovaná dostatočne

preukázala, že príslušný policajný orgán konal pri predmetnom zásahu v súlade s ust. § 103 a § 104 Trestného poriadku, teda, že na nepoužitie predchádzajúcej výzvy pri vstupe do obydľia žalobkyne boli zákonné dôvody, a to v prípade použitia výzvy existencia hrozby pokusu o útek druhu žalobkyne G. M., obvineného ako páchatela závažnej trestnej činnosti alebo ohrozenia osôb nachádzajúcich sa s ním v byte, prípadne zakročujúcich policajtov. Dodal, že len samotné tvrdenie žalobkyne, že v ten istý deň boli robené zásahy aj v obydlíach iných osôb, u ktorých predchádzajúcu výzvu policajti použili, nepreukazuje tvrdenie žalobkyne, že v prípade vstupu do jej bytu mali policajti predchádzajúcu výzvu použiť.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej žalovanej priznal náhradu trov konania spočívajúcich v cestovnom na súdne pojednávanie dňa 4.4.2012, a to vo výške 352,65 eur (z Bratislavy do Michaloviec a späť za najazdených 924 km, cena za 1 l = 1,279 eur, výpočet = 924 x 8,3 spotreba v litroch x 1,279) a na pojednávanie dňa 21.1.2015 vo výške 267,18 eur (cesta Bratislava - Michalovce a späť, 925 km, cena za 1 l = 1,590 eur, spotreba v litroch = 12,4 l), spolu v sume 619,83 eur.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa z odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.. Navrhla zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. Namietla právny záver súdu prvého stupňa, že nepreukázala splnenie predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu, predovšetkým, že žalovaná dňa 5.7.2006 pri predmetnom policajnom zásahu v jej byte neporušila konkrétnu právnu normu, t.j. že nevykonanie výzvy pred vstupom do jej bytu a pred použitím špeciálneho výbušného predmetu, bolo nesprávnym úradným postupom. Podľa názoru žalobkyne realizovaný zásah, tak ako bol vykonaný, nebol ani nutný, ani primeraný, ani reálny a jeho obsah nebol určitý a vstup do jej obydľia bol vykonaný v rozpore s ust. § 103 a § 104 Trestného poriadku. Poukazom na fakt, že žalovaná sa odvolávala na operatívnu činnosť, na základe ktorej mala poznatky, že v jej byte sa mal nachádzať jej druh, avšak nenachádzal sa tam jej maloletý syn, i na fakt, že už predtým v jej byte polícia vykonávala prehliadky, avšak vždy po predchádzajúcej výzve, zopakovala, že operatívne policajné orgány museli vedieť, že v byte sa jej druh G. M. v kritickom čase nenachádzal, pretože jej byt sledovali. Podľa žalobkyne o tom, že policajný zásah bol robený tendenčne svedčí aj skutočnosť, že v rovnakom čase bolo vykonaných ďalších 11 domových prehliadok, pričom vo všetkých prípadoch boli použité predchádzajúce výzvy. Mala za to, že v jej prípade v konečnom dôsledku nehrali úlohu jej pancierové dvere, pretože u ostatných obydľí takéto dvere neboli, ale skutočnosť, že v prípade použitia predchádzajúcej výzvy, jej druh, ak by sa v jej byte v tom čase nachádzal, by mal dosť času sa pripraviť na eventuálny útok a použitie zbrane. Tvrdila, že takáto hrozba však nikdy neexistovala, pretože polícia mala dobré vedomosti o tom, že jej druh sa v jej byte nenachádzal. Z týchto dôvodov nesúhlasila ani s tvrdením, že dôvodom zvoleného postupu bola jej bezpečnosť, čo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. V podaní zo dňa 16.4.2015, poukazom na úradný záznam zo dňa 27.11.2007 č. p. PPZ-128-16/UOU-2007, spísaný veliteľom útvaru osobitného určenia PPZ plk. Z. F. S., znenie § 103 ods. 1 a § 104 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, § 62 ods. 1 písm. g), § 62 ods. 2 a § 65 zák. č. 171/1993 o Policajnom zbore, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Kučera proti Slovensku zo 17.7.2007 k sťažnosti č. 48666/99, na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 19/09, IV. ÚS 1/02, II. ÚS 62/1999, II. ÚS 28/96, čl. 8 Dohovoru doplnila, že neobstojí podmienka, že vec neznesie odklad a súčasne, že nie je možné zaobstarať príkaz podľa § 100 Trestného poriadku, nakoľko odo dňa predloženia žiadosti o nasadenie útvaru osobitného určenia dňa 28.6.2006 do vykonania akcie dňa 4. resp. 5. júla 2006 uplynulo 6 resp. 7 dní, a tak policajti mali dostatok času zaobstarať príkazy podľa § 100 Trestného poriadku, zneužili však postup podľa § 103 Trestného poriadku, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, naviac ustanovenie § 104 Trestného poriadku neuvádza vstup do obydľia, a preto nepoužitie výzvy podľa § 104 ods. 2 Trestného poriadku v danom prípade uplatniť nemožno. Za nezmyselné označila tvrdenie svedka Z. Z. A., že z kriminálneho zväzku mali policajti zistené, že páchatelia M., K. M. G. sa pohybovali v označených 11 bytoch, ktoré menili v pravidelných a nepravidelných intervaloch, pretože títo boli dňa 24.8.2006 zadržaní v úplne inom byte ako v 11 bytoch, ktoré policajti vyznačili od 28.6.2006 do 5.7.2007. Uviedla, že pokiaľ policajt mjr. JUDr. Z. A. tvrdil, že zasahujúci policajti mali vedomosť o tom, že maloleté dieťa v tom čase v byte nebolo a policajt pol. JUDr. S., že podľa informácií od príslušníkov ÚBOK sa v byte mala nachádzať spolu so svojim 5 ročným maloletým synom, policajti nemali tušenie, kto sa v jej byte nachádza a tým ohrozili život jej a jej syna, pričom proti osobe mladšej ako 15 rokov znenie § 65 zákona o policajnom zbore použitie špeciálnej nálože ako špeciálneho donucovacieho prostriedku nepripúšťa. Dodala, že o neprofesionálnom postupe príslušníkov ÚBOK, odbor Východ svedčí aj domová prehliadka v jej byte dňa 9.3.2005, ktorí si nevšimli, že spolu s G. M. odcestovala dňa 8.3.2005 do Maďarska. Zdôraznila, že G. M. bol v jej byte naposledy dňa 8.3.2005, odvtedy do jej bytu nevšiel, pretože bol buď na úteku

alebo vo väznici, a preto nevyužíval jej byt ako jeden z viacerých úkrytov, pričom ona sama dobrovoľne sprístupnila svoj byt po predchádzajúcej výzve policajtom dňa 9.3.2005, 25.5.2006 a 3.6.2006, čo podľa žalobkyne vylučuje jej spoluzodpovednosť za nezákonný vstup do jej bytu dňa 5.7.2006. Poukazom na okolnosti v súvislosti so zadržaním G. M., na skutky, z ktorých bol obvinený a fakt, že vstupy do obydľia boli dňa 5.7.2006 vykonané na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Špeciálnym súdom dňa 21.4.2006, vyjadrila pochybnosti, ako si prvostupňový súd môže byť istý, že policajti neklamú a nezavádzajú o okolnostiach vstupu do jej bytu dňa 5.7.2006. Namietla v tejto súvislosti tvrdenie žalovanej o opodstatnenosti ňou namietaného zásahu pomocou špeciálnej výbušniny i výpoveď svedka JUDr. A. a vyjadrila nesúhlas s myšlienkou, že verejný záujem prevažuje nad záujmami individuálnymi, odkazujúc na obmedzenie plynúce z čl. 8 ods. 2 Dohovoru. Doplnila, že pokiaľ nikdy neusvedčovala vo svojich výpovediach svojho druhu G. M.Č., s ktorým má spoločného syna, uvedené neznamena, že nikdy nespolupracovala s policajtmí, keďže im nepochybne poskytla súčinnosť pri vstupe do jej bytu dňa 25. mája a 3.6.2006. Napokon navrhla výsluch svedka S.. N. V., ktorý pripravil a riadil celú akciu BAKLAŽÁN, aby vysvetlil, prečo použil inštitút vstupov do obydľia podľa § 103 Trestného poriadku namiesto domovej prehliadky podľa § 100 Trestného poriadku, ako i kedy získali policajti informáciu, že M. a spol. sa môže nachádzať v jej byte a tiež výsluch svedka G. M., aby sa vyjadril, kde sa ukrýval v kritickom období, či bol v kontakte so žalobkyňou a kedy bol naposledy v jej byte. Spolu s odvolaním žalobkyňa predložila ako dôkaz úradný záznam z 27.11.2007, uznesenie ŠTS pracovisko Banská Bystrica z 26.1.2015, fotokópiu článku "Nahnevaný", oznámenie KP z 18.3.2011, rozsudok Okresného súdu Humenné z 2.11.2011, zápisnicu o vykonaní domovej prehliadky z 9.3.2005, upovedomenie PPZ z 29.9.2006, uznesenie PPZ z 18.9.2006, uznesenie ÚŠP GR SR z 26.9.2006.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedla, že sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa a navrhla potvrdiť rozsudok ako vecne správny. Vyjadrila názor, že žalobkyňa si nesprávne vysvetľuje ust. § 104 Trestného poriadku, zo znenia ktorého možno podľa žalovanej vyvodit', že toto ustanovenie zahŕňa aj samotný vstup príslušníkov policajného zboru do obydľia.

Žalobkyňa v písomnej replike na vyjadrenie žalovanej k jej odvolaniu nesúhlasila s názorom žalovanej vo vzťahu k výkladu ust. § 104 Trestného poriadku. Poukázala pritom na čl. 2 ods. 2, čl. 21 ods. 3, čl. 46 ods. 3, čl. 152 ods. 4 ústavy SR, nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 76/2011, II. ÚS 31/04, II. ÚS 58/2011 a zopakovala, že v ust. § 104 ods. 1 Trestného poriadku nie je výslovne uvedený inštitút vstupu do obydľia, a preto sa v tomto režime nemôže uplatniť ani výnimka uvedená v § 104 ods. 2 Trestného poriadku. Žiadala zmeniť napadnutý rozsudok a jej žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať jej náhradu trov konania.

Odvolací súd na základe podaného odvolania žalobkyne podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. vec prejednal bez nariadenia pojednávania, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a z hľadísk žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa aj s konaním, ktoré mu predchádzalo, za dodržania podmienok ust. § 156 ods. 3 O.s.p., keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je nedôvodné.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu uzavrel, že žalobkyňou uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené. Odvolacie námietky žalobkyne nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a privediť zmenu, či zrušenie napadnutého rozsudku vo veci samej. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Rozhodnutiu súdu prvého stupňa nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývajú a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo, že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne interpretoval.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním náležite zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania, vykonané dokazovanie vyhodnotil

podľa zásad uvedených v § 132 O.s.p., t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach a pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Z odôvodnenia rozsudku zrejme, že dôvodom, prečo súd prvého stupňa žalobnému návrhu nevyhovel, je jeho právny názor, že žalobkyni nevznikol voči žalovanej nárok na náhradu škody spôsobenej jej postupom policajného orgánu pri policajnom zásahu vykonanom v ranných hodinách dňa 5.7.2006 za účelom predvedenia jej druha G. M.Č., a to tým spôsobom, že vstup do bytu žalobkyne bol vykonaný za použitia ofenzívnej pyrotechniky bez predchádzajúcej výzvy žalobkyne, nakoľko nevykonanie predchádzajúcej výzvy pri vstupe do jej bytu pred použitím špeciálneho výbušného zariadenia, nebolo nesprávnym úradným postupom a žalobkyňa tak nepreukázala splnenie predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z..

Odvolačný súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že žalobkyňa správnosť tohto záveru prvostupňového súdu namieta neopodstatnene. Argumentačné výhrady žalobkyne voči právnomu názoru vyslovenému v napadnutom rozsudku odvolací súd nezdiera. V tomto smere sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Len na zdôraznenie správnosti dôvodov preskúmaného rozsudku vo veci samej a k odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd považuje za potrebné dodať:

V posudzovanej veci z obsahu spisu i odôvodnenia rozsudku plynie, že žalobkyňou tvrdená škoda na jej majetku (zničenie jej bezpečnostných dverí a zárubne, poškodenie keramických dlaždíc na chodbe bytu, znečistenie podláh vo všetkých miestnostiach bytu a koberca v detskej izbe, narušenie statiky domu) mala vzniknúť porušením povinností policajtov stanovených v Trestnom poriadku a v zákone o policajnom zbore v súvislosti s realizáciou európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného na obvineného druha žalobkyne G. M., pričom za túto škodu nesie zodpovednosť štát (žalovaná).

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci upravuje zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov.

V zmysle citovaného zákona č. 514/2003 Z.z. výkonom verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb (§ 2 písm. a/), pričom orgánom verejnej moci je: 1. štátny orgán, 2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci (§ 2 písm. b/). Ak sú splnené podmienky zodpovednosti, zákon nedáva štátu možnosť zodpovednosti sa zbaviť (§ 3 ods. 2).

Vzhľadom na obsah tvrdení žalobkyne v konaní pred súdom prvého stupňa i v odvolaní, pre rozhodnutie v prejednávanej veci bolo významné vyriešenie právnej otázky, či vykonanie vstupu do obydla (bytu) žalobkyne využitím ofenzívnej pyrotechniky bez predchádzajúcej výzvy žalobkyne, zakladá nesprávny úradný postup, za ktorý náleží žalobkyni náhrada škody na jej majetku.

Vo všeobecnej rovine vstup do obydla možno považovať za úkon prispievajúci k naplneniu ústavne aprobovateľného verejného záujmu stíhania trestných činov a spravodlivého potrestania ich páchatelov. Je potrebné prisvedčiť žalobkyni v tom, že jeho použitie súčasne vyžaduje rešpektovanie ústavnoprávnych limitov (čl. 2 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky), lebo v sebe nesie riziko vážneho obmedzenia základných práv a slobôd jednotlivca. K týmto právam garantovaným ústavným poriadkom patrí bezpochyby i právo na domovú slobodu a nedotknuteľnosť obydla v zmysle čl. 12 ústavného zák. č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD (ďalej len "Listina"), ktoré je spolu s ostatnými ústavne zaručenými základnými právami nutné rešpektovať a dôsledne chrániť a v zmysle čl. 21 ods. 3 ústavy SR zásahy do nedotknuteľnosti obydla možno zákonom dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku. Ide o výraz úcty k právam a slobodám človeka a občana. Účelom tohto základného práva je chrániť právo jednotlivca pred nechceným vniknutím verejnej moci do súkromného priestoru, v podobe objektívneho

práva potom pôsobí tak, že k riadnemu, zákonnému a ústavne konformnému vykonaniu vstupu do obydli v zásade môže dôjsť iba vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné, účel sledovaný verejným záujmom nemožno dosiahnuť inak a sú príslušnými orgánmi dodržané všetky zákonom stanovené pravidlá.

V súdnej veci žalobkyňa namieta, že príslušné policajné orgány pri vstupe do jej bytu dňa 5.7.2006 zákonom stanovené pravidlá nedodrжали. Ako spornou sa javí otázka, či polícia postupovala v súlade so zákonom, keď vstúpila do bytu žalobkyne za použitia ofenzívnej pyrotechniky bez predchádzajúcej výzvy žalobkyne.

Po preskúmaní obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa správne postupoval, ak pri posúdení namietanej zákonnosti vstupu do obydli žalobkyne hodnotil, či bol vykonaný v súlade s ust. § 103 a nasl. Trestného poriadku, v spojení s ust. § 50 ods. 3 a 4, § 62 ods. 1 písm. g), § 62 ods. 2, § 64 ods. 2, § 66 ods. 1 a 2, § 67 ods. 1, § 68 ods. 1 až 4 zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, a rovnako správne pri prieskume zákonnosti vstupu do obydli žalobkyne nepostupoval mechanicky a formalisticky, a rešpektujúc čl. 152 ods. 4 ústavy, s prihliadnutím na konkrétne skutkové okolnosti prejednávanej veci správne uzavrel, že v danom prípade nemožno vidieť v postupe polície nesprávny postup pri výkone vstupu do obydli žalobkyne dňa 5.7.2006. Vykonaný vstup do bytu žalobkyne nemožno považovať za nezákonný v situácii, ak bol nepochybne uskutočnený v súvislosti s realizáciou európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného na obvineného druha žalobkyne G. M., a teda v súlade s ust. § 103 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého policajt môže vstúpiť do obydli v prípade, ak bol vydaný príkaz na zatknutie osoby, ktorá sa tam zdržuje, alebo ak treba predviesť obvineného alebo svedka, ktorý sa tam zdržuje, keďže bezpochyby smeroval len k vypátraniu, zatknutiu a odovzdaniu osoby G. M. za účelom jeho trestného stíhania. Zmyslom ust. § 103 ods. 2 Trestného poriadku je totiž práve odstránenie prekážky brániacej realizácii uvedeného príkazu orgánu činného v trestnom konaní (v danom prípade európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného na obvineného druha žalobkyne G. M.), v podobe uzavretého obydli, kam sa ukryla osoba, ktorá má byť zatknutá (v tejto veci obvinený G. M.). Vo vyššie rozvedených okolnostiach posudzovanej veci žalobkyňou namietaný postup policajných orgánov spočívajúci vo využití ofenzívnej pyrotechniky bez predchádzajúcej výzvy žalobkyne i podľa názoru odvolacieho súdu preto nemožno chápať ako prekročenie miery nevyhnutnej k dosiahnutiu sledovaného účelu, s prihliadnutím na operatívne informácie o pohybe a pobyte obvineného G. M. a za stavu, ak v byte žalobkyne boli nainštalované bezpečnostné dvere, ktoré sa dali rýchlo prekonať iba za použitia výbušného predmetu, pri súčasnej hrozbe nebezpečenstva, že obvinený G. M.Č. v byte žalobkyne mohol byť ozbrojený a v prípade použitia predchádzajúcej výzvy schopný použiť strelnú zbraň bez rozmyslenia a ohroziť na životoch žalobkyňu, resp. jej maloleté dieťa i zakročujúcich policajtov.

Záver súdu prvého stupňa, že tu nie je daná základná podmienka pre priznanie náhrady škody na majetku žalobkyne, teda existencia nesprávneho úradného postupu, je tak podľa názoru odvolacieho súdu správny. Na tomto závere nemôžu nič zmeniť ani ostatné odvolacie námietky žalobkyne, ktoré sú v podstate len pokračovaním jej argumentácie v priebehu konania na súde prvého stupňa, s ktorou sa prvostupňový súd vysporiadal v dôvodoch svojho rozsudku.

Nakoľko vstup do bytu žalobkyne bol dňa 5.7.2006 nepochybne uskutočnený v súvislosti s realizáciou európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného na obvineného druha žalobkyne G. M., a teda v súlade s ust. § 103 ods. 2 Trestného poriadku, žalobkyňa neopodstatnene namieta, že pre postup podľa § 103 Trestného poriadku neboli splnené zákonné podmienky, pretože policajti mali dostatok času zaobstarať príkaz na domovú prehliadku podľa § 100 Trestného poriadku. Vo vyššie uvedených súvislostiach ako bez významu pre rozhodnutie o uplatnenom peňažnom nároku žalobkyne na náhradu škody na jej majetku je nutné vyhodnotiť i námietku žalobkyne, že vzhľadom na fakt, že páchatelia M., K. M. G. boli dňa 24.8.2006 zadržaní v úplne inom byte ako v 11 bytoch, ktoré policajti vyznačili od 28.6.2006 do 5.7.2007, nemožno súhlasiť s tvrdením svedka JUDr. Z. A., že z kriminálneho zväzku mali policajti zistené, že K. M., K. M. G. sa pohybovali v označených 11 bytoch, ktoré menili v pravidelných a nepravidelných intervaloch, majúc pritom za to, že policajti "nemali tušenie, kto sa v jej byte nachádza" a tým ohrozili život jej a jej syna, ktorý sa v byte v rozhodnom čase nenachádzal.

K námietke žalobkyne týkajúcej sa hodnotenia dôkazu svedeckej výpovede svedka JUDr. Z. A. a JUDr. S. súdom prvého stupňa odvolací súd poznamenáva, že vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či

nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Pri svedeckej výpovedi sudca hodnotí najprv všeobecne vierohodnosť výpovede s prihliadnutím na to, aký má svedok vzťah k účastníkom a k prejednávanej veci a aká je jeho rozumová a duševná úroveň, a ďalej vzhľadom na okolnosti, ktoré sprevádzali jeho vnímanie určitých skutočností, vzhľadom na spôsob reprodukcie týchto skutočností, na chovanie pri výpovedi a pod. Poznanky, ktoré získa týmto hodnotením obsahu svedeckej výpovede, potom sudca porovná s poznatkami, ktoré získal na základe hodnotenia ostatných dôkazov, a uváži, do akej miery sú tieto poznanky súladné či protichodné, vzájomne sa dopĺňajúce a pod.. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je potom úsudok o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov pritom vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ani v tomto smere nemožno vyčítať súdu prvého stupňa žiadne pochybenia, napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo.

Pretože žalobkyňa bola prvostupňovým súdom riadne poučená podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a nepreukázala (a ani netvrdila), aby dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, nemohla označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa, odvolací súd napokon nemohol vziať na zreteľ dôkazy označené žalobkyňou v odvolaní a jej návrh na výsluch svedka S.. N. V. a G. M.,. Z obsahu zápisnice o pojednávaní dňa 21.1.2015, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok, totiž jednoznačne vyplýva, že po poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p., t.j. že všetky dôkazy a skutočnosti sa musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada, pričom skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a, žalobkyňa uviedla, že návrhy na dokazovanie v tejto veci nemá (č.l. 290 súdneho spisu).

Z uvedeného je zrejmé, že súd prvého stupňa na posudzovanú vec použil zodpovedajúce právne normy, ktoré ústavnokonformne vyložil (čl. 152 ods. 4 ústavy SR) a z pohľadu odvolaním vznesených námietok žalobkyne, ktorých vymedzením je odvolací súd pri svojom prieskume viazaný, tieto aj správne aplikoval na posudzovaný prípad.

Za správne treba považovať rozhodnutie súdu i vo výroku o trovách konania, ak súd prvého stupňa vychádzal pri rozhodovaní o trovách konania z ust. § 142 ods. 1 O.s.p..

Nakoľko odvolací súd v rámci odvolacieho prieskumu existenciu vád v zmysle § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v konaní nezistil a nezistil ani iné vady konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), posúdil odvolací súd podané odvolanie za nedôvodné.

Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok vo veci samej bolo potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť, vrátane rovnako vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala a úspešnej žalovanej v jeho priebehu žiadne trovy nevznikli a ani si ich neuplatnila. Preto odvolací súd o trovách konania rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

Rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.